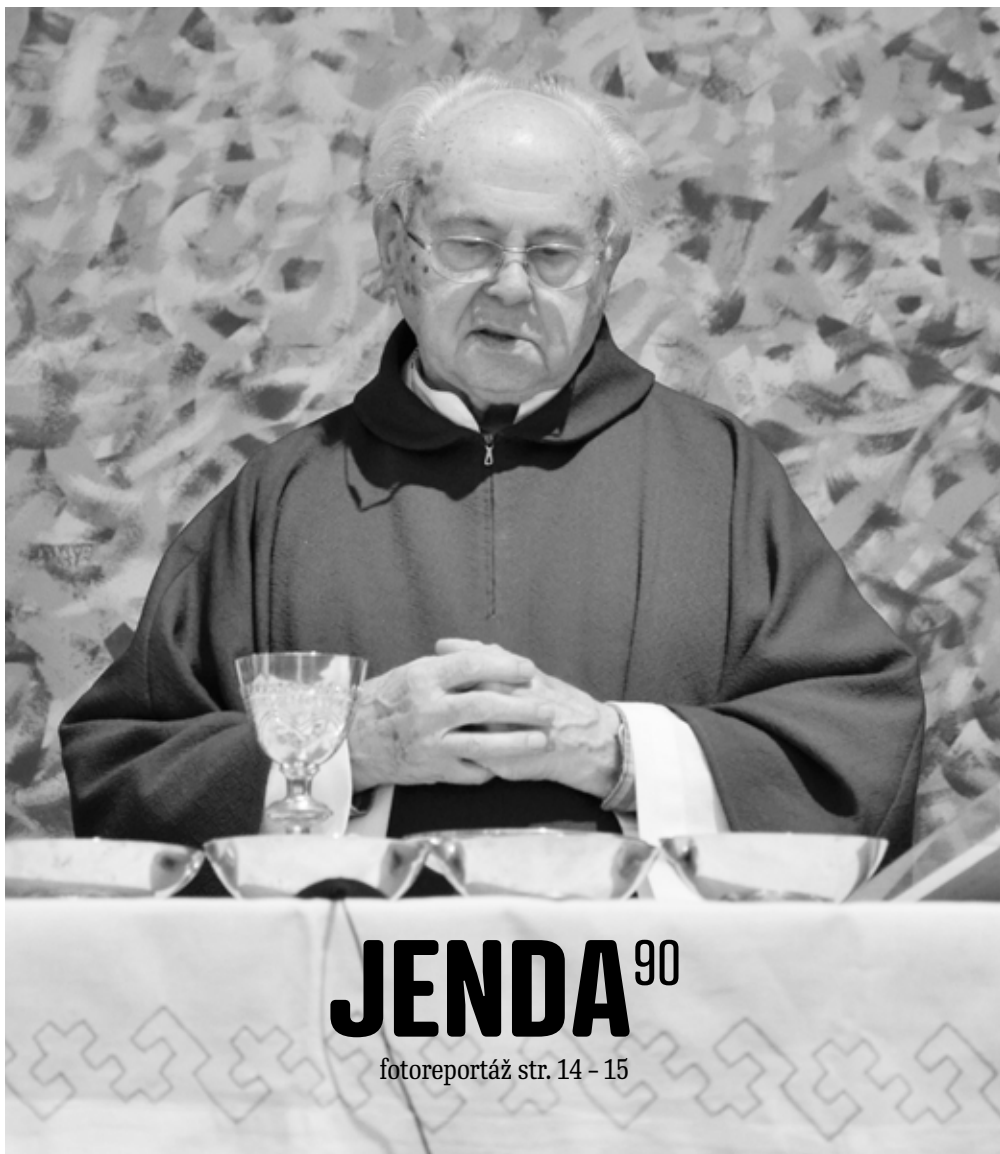

Kobylístek

Karneval pro děti 3
Kurz pro lektory 3
Salesiáni se představují 7
Rozhovor s Evou Špačkovou 18
Návštěva biskupa V. Malého 26

JENDA⁹⁰

fotoreportáž str. 14 - 15

Milí bratři a sestry, čtenáři Kobylístku,

zdá se mi, že letošní Vánoce byly pro Prahu jakési zvláštní, lépe řečeno mimořádné. Místo poklidu bylo na mnoha místech Prahy hodně rušno. Přijela nějaká velká invaze mládeže z celé Evropy. A to zvláštní: nepřišli na velký silvestrovsko-novoroční mejdan s přemírou alkoholu, ale prý s touhou po Bohu, po poznání našeho krásného města a zdejších obyvatel, především mladých. Ale kam je umístíme? Ještě pár dnů před začátkem jich přes 6000 nemělo místo. Vy-
bavila se mi scéna z Evangelia, jak se mnoho židů vydalo kvůli jakémusi nařízení pana císaře do svých domovských měst a mezi nimi také Josef s Marií v požehnaném stavu. Ale nebylo nikde pro ně místo k přenocování. Tak se museli spokojit s jeskyní - chlévem pro dobytek. Jinde pro ně nebylo místo... To, co se přihodilo v tyto dny v Praze, je mimořádné. Pro několik tisíc mladých z celé Evropy se našlo v mnoha rodinách, řeholních domech, školách, sportovních ubytovnách dostatek místa. Vidím v tom naplňování Ježíšových slov z 25. kapitoly Matoušova evangelia: "Byl jsem hladový, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a dali jste mi napít, byl jsem na cestě, a ujali jste se mne..." Je to jenom mimořádná jednorázová záležitost? Věřím, že je to průlom v naší české, ale i křesťanské (katolické) uzavřenosti do sebe sama. Otevřenost ven, to hodně potřebujeme! Bože, Duchu svatý, měň naše srdce kamenná (ztvrdlá, uzavřená) v srdce z masa (pružná, otevřená). Hnutí Taizé, které celou akci zaštiťovalo, usiluje už několik desítek let o smířování a propojování mezi národy, různými kulturami a náboženstvími. Současná komunita v Taizé, čítající více než sto členů, o tom svědčí sama

o sobě. Má takovéto složení a přitom tvoří hezkou jednotu v různosti. Je to silné svědectví, co Bůh činí, když se mu lidé otevírají. My křesťané katolíci máme od 18. do 25. ledna týden modliteb za jednotu křesťanů. Prosíme o intenzivnější zapojení do těchto modliteb v kostele i doma, ale ať to tím neskončí! Bratři a sestry, díky za pohostinnost pro "cizince" a prosím o otevřenost pro "domorodce". Počínaje těmi doma ať se tato pohostinnost a otevřenost šíří dál v soustředných kruzích kolem Krista.

*K tomu vám ze srdce žehnám
P. Josef Brtník*

Karneval pro děti

Srdečně všechny zveme na tradiční karneval, který se uskuteční v neděli 8. února od 14.30 do 17 hod. v prostorách salesiánského střediska. Vstup je hlavním vchodem kolem vrátnice, kde také bude možnost se převléknout v šatnách vedle vrátnice. Pak se jde podél šipek dolů do tělocvičny a klubu Vrtule. Prosíme všechny, děti i rodiče, aby si vzali s sebou přezůvky. Letošní téma karnevalu je: ZOO. Těšíme se na děti v maskách nejrůznějších zvířátek, jako jsou opice, tygři, tuňáci, žirafy ... a pod. Součástí programu budou soutěže a možnost získání odměn a drobných dáreků. Prosíme všechny maminky, babičky a tety, zda by mohly napéct nějaké dobrůtky pro děti k občerstvení. Vezměte je s sebou přímo na karneval do baru v klubu Vrtule. Také prosíme, zda máte doma nějaké vhodné předměty: hračky, knížky, hry jako dárky, odměny pro děti. Tyto přinásejte na vrátnici SDB ve všední dny nejpozději do pátku 6. 2., aby se mohly seřadit a přidat k odměnám.

Za dětský tým Marie Štarmanová

Kurz pro lektory

V průběhu uplynulého roku jsme v naší farnosti 3x uspořádali kurz pro zájemce o lektorskou službu. V první polovině jsme se vždy s P. Brtníkem učili, jak proniknout k hlubšímu smyslu vybraných úryvků Písma metodou lectio divina, druhá polovina kurzu pak byla zaměřena na hlavní zásady a nácvik hlasitého přednesu. Ukázalo se, že čas zbývající v rámci jednorázového dopoledního kurzu pro praktický nácvik je příliš krátký. Přicházíme proto s návrhem uspořádat cyklus cca 3 až 5 lekcí, věnovaných samotnému praktickému nácviku hlasitého čtení. Zveme ty, kdo by měli o takový kurz zájem, aby přišli ve čtvrtek 15. ledna po večerní

mši svaté do boční kaple, kde bychom se do-
mluvili na datech konání jednotlivých lekcí
a také jejich průběhu. Vítání jsou i ti, kteří
se předchozích setkání lektorů nezúčastnili.

Dagmar Jaklová

Modlitební triduum MM

Znovu srdečně zveme na další Modlitební triduum hnutí Modlitby matek, které se koná ve dnech 23., 24. a 25. ledna. V pátek 23. 1. od 20.00, v sobotu 24. 1. od 9.00 a v neděli 25. 1. od 16.00 hodin, vždy v kostele. Zveme všechny maminky, babičky, tety, prostě všechny ženy, které cítí potřebu se modlit nejen za svoje rodiny. V neděli potom také srdečně zveme na agapé v katechetické místnosti za dětskou místností, zvány jsou celé rodiny. Těšíme se na vás.

Olga Lisáková ze skupinky MM Ďáblice

Farní shromáždění 15. 2. Výsledky dotazníkové akce

Vážení farníci, s poděkováním za váš podíl na životě a pastoračním působení naší farnosti a také s díky účastníkům loňské dotazníkové akce vás všechny zveme na Farní shromáždění. Cílem setkání je společně se zamýšlet nad farní pastorační v Salesiánském centru a jeho širším okolí. Shromáždění se uskuteční v neděli 15. 2. od 15.00 do 18.00 ve farním sále. Nosná témata, kterým bychom se rádi v tomto čase věnovali se týkají výsledků dotazníkové akce 2014, pastoračního plánu 2015 - 2016, farníků a jejich potřeb a současných procesů v Salesiánském centru. Další podnět nám možná přinese i vizitace generálního vikáře, která u nás proběhne koncem ledna. Těšíme se na setkání se všemi, kterým leží farní pastorační a lidé v našem okolí na srdci.

Za PRF, Tomáš Redlich

Mamky sobě

Srdečně zveme známé maminky, ale i všechny, které dosud nenašly čas nebo odvahu přijít, na společná setkání, kde lze kromě zajímavých informací načerpat i povzbuzení, zkušenosti či nové kontakty a strávit příjemné dopoledne (k prožití atmosféře a chvilčkám pohody vydatně přispějí i ochotné babičky, které si během programu hrají s našimi dětmi). Mamky sobě se konají vždy třetí úterý v měsíci v Katechetické místnosti (vstup dřevěnými vraty vedle vrátnice SaSM) od 9.30 do 11.30, vstup zdarma, zajištěno hlídání dětí a malé občerstvení (děti mohou samozřejmě zůstat i s maminkou na přednášce).

20. 1. Přednáška a beseda s gynekoložkou MUDr. M. Sládečkovou s názvem Porod v porodnici. Jsou i jiné možnosti?
17. 2. Přednáška a beseda s logopedkou PhDr. M. Kottbauer Trávníčkovou na téma Logopedická péče o děti.

Eva Klimánková

Tvoření pro maminky

Zveme maminky, které si chtějí vyrobit něco pro radost, vyzkoušet zajímavé techniky a prožít kreativní dopoledne na Tvoření pro maminky, které probíhá první úterý v měsíci od 9.30 do 11.30 v klubovně keramiky SaSM. Děti nám pohlídají hodné babičky v sousední herně – klubovně U Hrocha. 2. února proběhne Tvoření na téma Kouzlení s marcipánem – tipy na správné těsto a cukrářské figly poradí paní Lucie Procházková. V březnu bude Tvoření kvůli jarním prázdninám přesunuto na druhé úterý v měsíci a bude se jednat o jarní tvoření pod vedením paní Zuzany Fialové.

Eva Klimánková

Den otevřených dveří

MŠ Na Přesypu 4/441, Praha 8 – Troja, pořádá dne 14. ledna od 15.00 do 17.00 den otevřených dveří. Těšíme se na vás!

Marie Vlasatá

Srdíčka i na půl jedenácté

Milé děti, milí rodiče, na nedělní bohoslužbě v 10.30 děti začaly nosit v obětním průvodu srdíčka, podobně jako na rytmické bohoslužbě v 9.00. Děti, které by se chtěly přidat, můžou po skončení přímluv (nikoliv během přímluv) přijít ke stolečku uprostřed kostela. Tam jsou již připraveni farníci přinášející knězi chléb a víno k obětování a spousta srdíček. Každé dítě dostane srdíčko, přináší jej v průvodu a vkládá před oltářem knězi do košíku. Pro děti je to moc krásný okamžik přinášející radost.

Pokud by se stalo, že na tuto mši ani jedna z nás nebude moct dorazit, rodiče, neváhejte, srdíčka může kdokoli z vás přinést z herničky (v papírové tašce v polici nad věšáky) a dětem rozdávat.

Děkujeme.

Markéta Skalská, Hana Tomiczková

Slavnost sv. Jana Boska,

zakladatele salesiánů a celé salesiánské rodiny, budeme slavit 31. 1. Hlavním celebrantem při eucharistické bohoslužbě od 18.30 bude P. Ladislav Bandouch. Po bohoslužbě bude následovat občerstvení v Salesiánském divadle a od 20.00 akademie v režii komunity SDB, v rámci které vystoupí zástupci různých organizací Salesiánského centra. Vstupné dobrovolné na salesiánské dílo.

P. Josef Brtník

Ministrantské řádění

Večer před Štědrým dnem proběhlo v Kobylisích Miniřádění, to probíhalo v tělocvičně pod centrem a v prostorách kolem ní. Akce se koná každoročně a pro ministranty je to vždy povyražení, všichni si to užívají. Letos však účast nebyla tak velká jako v předchozích letech, protože bylo hodně lidí nemocných. Nejprve jsme hráli skupinové hry, jako florbal nebo fotbal, také přišla řada na opičí dráhu, což je běžecká dráha s četnými překážkami. K dispozici byly také brambůrky a nějaké to pití. Jedna z nejoblíbenějších aktivit bylo nafukování balónků s cílem jejich výbuchu, v ojedinělých případech se zdálo, že do některých balónků by se vešli samotní ministranti. Také se hrál stolní fotbal, avšak v omezeném rozsahu.

Poslední částí bylo házení petard, střelení ohňostrojů, zapalování prskavek a fontánek nebo jiné pyrotechniky, kterou si ministranti přinesli sami ze svých zásob. Odpalovali jen vedoucí v bezpečných vzdálenostech od malých, takže se nikomu nic nestalo.

Pavel Jirkovský

Poděkování

Vážení přátelé, děkuji vám, že jste přijali moje přání a moje devadesátiny oslavili darem televizi NOE. Nedivím se, že jste zvědaví, kolik se vybralo. Tedy: Mýma rukama prošlo 42 tis. Kč. 28 tis. Kč jste odeslali přímo Televizi NOE. Mnozí z vás poslali svůj dar, aniž prozradili kolik. V každém případě jsem vám všem velice vděčný.

Pochopili jste jednu věc. Cokoliv jste ze svého majetku proměnili v dar, bylo i vám kdysi darováno. Dar je znamením, že se i vy chcete Bohu darovat. Tak se uskutečňuje Boží plán. Všichni jsme závislí na Bohu. Nestačí, že máme dobré plíce, potřebujeme vzduch. Nestačí mít dobré oči, potřebujeme i světlo. I my sami rosteme tím, že se darujeme. Tak jak to udělala Panna Maria nebo Ježíš. Lásku lze prožít jen v přítomném čase.

Kdo lásku neprojevuje, nikdy nepochopí tajemství spásy.

Děkuji vám všem. Velice moc.

Jenda Vývoda

Ekumenické setkání ve farnosti

Zveme vás všechny křesťany z Kobylis v pátek 23. ledna od 19.00 na ekumenické modlitební i společenské setkání s tímto programem: ekumenická bohoslužba slova, společný zpěv a chvály, četba Písma, výklad, skupinky nad Písmem, společné přímlyvy v kostele a setkání ve farním sále. Pokud nikoho ještě neznáte, tak je to pravá příležitost se seznámit s lidmi z vašich nebo jiných křesťanských společenství, prožít naši jednotu a modlit se za její zdokonalování. Pomoc s přípravou ve farní kuchyni od 17.30 je vítána. Můžete také přinést něco slaneho nebo sladkého. Děkujeme.

Anna Fantová, Jiří Pavlíček, Tomáš Redlich

Klub seniorů zve

18. 1. Vepřové hody - posezení nad ovarem
1. 2. Posezení a zazpívání si s harmonikou Milana Miškaříka
15. 2. Promítání filmu „Poslední vrchol“

Čas a místo srazu bude oznámeno včas, sledujte prosím ohlášky při nedělních bohoslužbách. Změna vyhrazena. Případný náhradní program bude vždy připraven.

Eva Kuchařová, Anežka Radinová

Eva Kuchařová, Anežka Radinová

Zájezd na prohlídku betlémů

V sobotu 24. ledna uskutečníme zájezd na prohlídku velkých rodinných betlémů do Třeště a Jihlavy. Tvorba těchto betlémů má už staletou tradici. Jsou z přírodních materiálů a mají rozměr až na polovinu pokoje. Také navštívíme stálou expozici betlémů velikých rozměrů v třeštském betlémářském muzeu a největší betlém na Moravě v jih-

lavském kostele Matky Boží, kde zakončíme zájezd společnou bohoslužbou. Odjezd bude v 7.30 od kostela sv. Terezie v Kobylisích a návrat tamtéž kolem 17.30. Děti platí 150 Kč a dospělí budou platit 300 Kč. Děti čeká v Třešti jedno malé a milé překvapení. Na zájezd se můžete zapisovat v sakristii do 18. 1. Záloha je polovina ceny.

P. Josef Brtník

Fara Zdice

Na jaře v roce 2010 jsme si od farnosti Zdice (Žebrák) přes arcibiskupství pražské pronajali faru Zdice s celým areálem na 10 roků. Hlavní účel pronájmu je mít místo snadno dosažitelné z Prahy na víkendové a prázdninové aktivity 1) naší farnosti, 2) střediska mládeže, 3) SDB, 4) sester FMA, 5) salesiánů - spolupracovníků ASC, 6) Sadby salesiánské asociace D. B., 7) skautů přináležejících naší farnosti a 8) dalších salesiánů z jiných míst (Praha - Počernice, Plzeň aj.).

Od listopadu 2010 do června 2011 probíhala rekonstrukce fary (sociální zařízení, topení aj.), aby zde mohly probíhat prázdninové aktivity pro dané účely a subjekty. V uplynulém roce 2014 byla fara také hodně využita, byla jen malá pauza o prázdninách, ale oproti tomu byly obsazeny všechny víkendy až do poloviny prosince. Nastavili jsme tento systém přihlašování: Přednost mají výše jmenované subjekty 1-6 a ty musí nahlásit své aktivity do konce ledna 2015! Od února budou přijímány žádosti od subjektů 7 - 8. Od března na doplnění další. Žádosti je třeba předkládat koordinátoru činností na faře P. Josefu Brtníkovi, a to osobně, který sdělí vše potřebné. Na faře je "Řád užívání prostor", který je závazný pro všechny subjekty užívání. Na dobrou spolupráci se těší

P. Josef Brtník

Pastorační bilancování v číslech

V uplynulém roce 2014 bylo v naší farnosti pokřtěno 45 dětí a 5 dospělých. Celkem 50 osob. K prvnímu svatému přijímání přistoupilo 44 dětí a 6 dospělých. Biřmováno u nás bylo i s dospělými pokřtěnými 26 osob. Do křesťanského manželství vstoupilo 5 párů. Svátost nemocných při společném udělení a jednotlivě přijalo 130 osob. Pohřbů bylo 51, z toho 28 do země a 23 kremací. K výuce náboženství v sedmi školách a v našich prostorách je přihlášeno 15 dětí předškolního věku a 135 dětí věku školního. K prvnímu svatému přijímání se připravuje 25 dětí, ke křtu 16 dospělých. Ke svátosti biřmování se v příštím roce připravuje 10 mladých a 8 dospělých. Kurz Alfa o základech křesťanství absolvovalo 25 dospělých a 10 mladých účastníků.

V loňském pastoračním roce jsme zavedli biblický kroužek Hovory o bibli, na který chodí kolem 20 osob, a katechismový kroužek Hovory nad katechismem, na který chodí okolo 10 osob.

V letošním pastoračním roce, který vychází z konstituce o církvi - Lumen gentium a má název: „Církev - společenství svolávané Pánem - Dům Slova“ s mottem: „Žijme v Ježíšově domě, jeho světlo předáváme“. Zatím jsme měli s tímto tématem podzimní čtvrtletní setkávání s P. Janem Houkalem s účastí 20 - 40 osob. Další programy budou pokračovat v následujících měsících.

Ve farnosti se setkává kolem 300 dospělých v týdenních, čtrnáctidenních nebo měsíčních intervalech asi ve 20 společenstvích různého typu (modlitební, vzdělávací, nad Písmem ...). Mládež (asi 100 osob) v 10 společenstvích. Kolem 130 lidí pracuje v různých pastoračních skupinkách, které se přímo podílejí na pastorační činnosti farnosti. Nepočítám v to další, jako jsou hudební skupiny, skauti a jiní.

Děkuji všem, kdo se jakýmkoliv způsobem podílejí na životě i službě v naší farnosti. A zvu k zapojení se do služby rozvoje života a činnosti farnosti i další, abychom SE STÁLE VÍCE POSUNOVALI Z TYPU FARNOSTI OBSLUHOVANÉ K FARNOSTI SLOUŽÍCÍ. Děkuji všem, kdo se jakýmkoliv způsobem podíleli na přípravě a pěkném průběhu svátků vánočních v našem kostele a celém Salesiánském centru.

P. Josef Brtník

Salesiánská rodina se představuje

Milí farníci, srdečně vás zveme v lednu, v měsíci oslavy svátku sv. Jana Boska a v roce, kdy si budeme připomínat výročí 200 let od jeho narození, v rámci cyklu Středy plné vědy, na přednášky a besedy o Salesiánské rodině. Budete se moci více dozvědět o životě a poslání salesiánů (SDB), salesiánek (FMA), salesiánů spolupracovníků (ASC), ale také dalších složek např. o Volontářiích dona Boska (VDB) nebo o Nazarénech z Kontemplativní Fraternity Marie z Nazareta (FCMN). Program bude probíhat ve středu ve farním sále od 19.15. Jednotlivých témat se ujmou:

14. 1. Salesiánky, Helena Křenková
21. 1. Salesiáni, Martin Hobza
28. 1. Salesiáni spolupracovníci, Pavel a Veronika Semerádovi
28. 1. Nazaréni, Tomáš a Pavla Redlichovi

Tomáš Redlich

Živý růženec

Setkání společenství živého růžence bude v pondělí 19. 1. po večerní bohoslužbě. Na všechny se těší

Ludmila Růžicková

Noční a celodenní adorace, setkání s Kristem

K možnosti osobního setkání s Kristem přitomným a dávajícím se nám jako chléb života jste srdečně zváni do kostela kromě pravidelných čtvrtků mezi 19.00 a 19.30 také k prodloužené noční adoraci 5. 2. od 19.00 do 24.00 a celodennímu výstavu od 10. do 13. 2. Ten bude začínat po ranní bohoslužbě okolo 7.00. Podrobný časový rozpis, kde se můžete zapisovat na jednotlivé hodinové služby, bude k dispozici na stolečku uprostřed kostela.

Tomáš Redlich

Vizitace generálního vikáře Michaela Slavíka v naší farnosti

Z rozhodnutí pana kardinála Dominika Duky vykoná v naší farnosti sv. Terezie řádnou kanonickou vizitaci jeho generální vikář Michael Slavík. Bude probíhat ve dvou dnech.

Ve středu 28. 1. se setká s farářem a kněžími ustanovenými ke službě ve farnosti. Také se zaměstnanci farnosti, pastoračními asistenty Tomášem Redlichem a Helenou Křenkovou. A také proběhne kontrola všech dokumentů, které patří k pastorační činnosti farnosti, počínaje matrikami. Druhé setkání s celou farností bude v neděli 1. 2. Generální vikář Michael Slavík bude hlavním celebrantem při bohoslužbě v 9.00. Zúčastní se farního agapé ve farním sále, kde mu můžete položit své předem připravené otázky. Můžete mu je poslat předem i písemně. Po skončení agapé, asi v 11.30, se setká se členy PRF a ERF. Vizitaci zakončí obědem s komunitou salesiánů.

P. Josef Brtník

Ustanovení nové ekonomické rady farnosti

Při druhém setkání nové pastorační rady farnosti byl zvolen do ekonomické rady farnosti člen pastorační rady pan Petr Novák. Po konzultacích se členy PRF, ekonomem Salesiánské provincie Praha, ředitelem salesiánské komunity a některými farníky jsem ke zvolení Petru Novákovi jmenoval do ekonomické rady farnosti pana Miroslava Nováka (není příbuzný s předchozím), paní Veroniku Semerádovou a paní Jaroslavu Croattiniovou. Jmenování s ustanovením souhlasí. Ustanovení ekonomické rady farnosti je k 1. 1. 2015. Předseda ERF je vždy farář.

P. Josef Brtník

Národní eucharistický kongres 2015

Draží přátelé, naši čeští a moravští biskupové svolávají na rok 2015 Národní eucharistický kongres, který vyvrcholí na podzim 17. října 2015 v Brně. Má se stát předstupněm slavení 51. mezinárodního eucharistického kongresu, jenž se uskuteční v lednu 2016 v Cebu na Filipínách. Tématem tohoto celosvětového kongresu je Kristus ve vás, naděje na věčnou spásu (Eucharistie jako zdroj a nejvyšší poslání církve). Motto našeho národního kongresu zní: Eucharistie – smlouva nová a věčná. Naši biskupové nás zvou, abychom se na tento kongres vhodně připravili i na úrovni farností a abychom oživilí náš osobní vztah ke Kristu. Tato možnost bude každý první čtvrtek v měsíci. Homilie při mši budou zaměřeny k jednotlivým tématům a po mši svaté bude vždy možnost večerní prodloužené adorace. Tématem měsíce ledna je: Eucharistie a jednota.

P. Ladislav Bandouch

Světla a stíny církve v moderní době

Milí farníci, srdečně vás zveme na Středy plné vědy a chystaný cyklus přednášek našeho farníka, historika pana docenta Jaroslava Šebka s názvem Světla a stíny církve v moderní době. Proběhne v rámci letošního tématu Církve společenství svolávané Pánem – dům Slova o tématu se můžete o středách od 19.15 na následující přednášky: 11. 3. Pastorovat a nepolitikařit, papežské podněty z meziválečného období, 18. 3. Církve a nacismus, mezi přizpůsobením se a odporem, 1. 4. Církve a komunismus, byli Toufarové i Plojharové.

Tomáš Redlich

Přijetí nových ministrantů

Ve středu 10. prosince 2014 během dětské mše svaté bylo do řad ministrantů slavnostně přijato pět nových nadšených kluků. Patří mezi ně: Jakub Smítal, Filip Syrový, Felix Dvořák, Marek Škrenda a Max Schuster. Vypořujeme jim do jejich služby Pánu Bohu a lidem hodně sil, vytrvalosti a odvahy. Zároveň zveme nové zájemce o ministrování, kteří již navštěvují školní docházku. Ministrantské schůzky bývají pravidelně každou středu od 15.45 do 17.00.

P. Ladislav Bandouch

Ministranti na obnově

Od pátku 12. 12. do neděle 14. 12. 2014 proběhla v Sebranicích u Litomyšle adventní duchovní obnova ministrantů. Na akci se nás vydalo vlakem celkem 16. Ubytování jsme byli v prostorách sebranické fary. V sobotu dopoledne byla možnost se i zamyslet nad životem a posláním svatého Mikuláše, patrona místní sebranické farnosti. Byl čas slavit svátost smíření, nebo modelovat z plastelíny představu svého betléma.

Odpoledne jsme se vyžili i sportovně při florbalu v místní orlovně. Zbytek dne na nás ještě čekala venku bojová hra a společná mše svatá. V neděli jsme se zúčastnili malé ministrantské družby z místními ministranty. Bylo hezké vidět u oltáře 38 ministrantů. Velké díky patří též paní kuchařce za výborná jídla. Setkání se vydařilo. Domů jsme odvezli kupu pěkných zážitků a někteří z nás i malou virózu z chladné Vysočiny...J

P. Ladislav Bandouch

PROŽÍVÁNÍ CÍRKVE

Přítomná podoba království Božího

„S Božím královstvím je to tak, jako když člověk zaseje semeno do země; ať spí, či bdí, v noci i ve dne, semeno vzchází a roste, on ani neví jak...“

Tajemství svaté církve se projevuje v jejím založení. Pán Ježíš totiž začal vytvářet svou církev, když začal hlásat příchod Božího království. Toto království se jasně zjevuje lidem v Ježíšových slovech, v jeho skutcích a v jeho přítomnosti. Slovo Pána se přirovnává k semeni, které se zasévá na pole. Rovněž Ježíšovy zázraky ukazují, že království Boží už přišlo na svět. Především se však projevuje království přímo v osobě samého Krista, Syna Božího a Syna člověka. Církev přijímá poslání hlásat království Kristovo a Boží a zakládat je u všech národů. Ona sama je zárodek a počátek tohoto království na zemi.

„Ježíš hlásal království Boží, místo něho však přišla církev“. V této slavné a zároveň ironické větě modernistického teologa Alfréda Loisyho zaznívá pointa rozdílného chápání církve a království Božího. Církev není Boží království, ale má pouze Ježíšovu zvěst o království nést dále a sama má prosit o příchod Božího království: „Přijď království!“ Takové výroky se zdají být na první pohled přesvědčivé, přesto ale nevysvětlují, v jakém vztahu se církev a Boží království vlastně nacházejí. Kde je lze v tomto světě nalézt, (ne-li v církvi)?

Koncil v každém případě nazývá církev zárodkem a počátkem Božího království na zemi. Zvěst o Božím království patří k základu Ježíšova zvěstování, programově shrnuté v Mk 1,15. Toto království je souhrnným pojmem pro spásu; znamená od-

puštění, radost, slávu, světlo a život. Vedle Ježíšových slov, která mluví o bezprostřední či vzdálenější budoucnosti království, existují i výroky o přítomnosti: „Boží království už je mezi vámi“. Ježíš totiž je událostí spásy – svázán s Božím královstvím těsně a nerozlučně. Všude, kde je on, tam se uskutečňuje. Toto království se podle slov koncilu nezjevuje jen v Ježíšových slovech a činech, ale především v osobě samého Krista, Syna Božího a Syna člověka, který přišel, aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé! Tím je vysloven rozhodující moment příchodu Božího království: Kristova smrt a vzkříšení. Velikonoční zkušenost posouvá i Ježíšovo poselství do nového světla a teprve umožňuje správně poznat ústřední místo Ježíšovy postavy v této zvěsti. V Kristu ukřižovaném, který byl vzkříšen, se stalo nové stvoření – Boží království, které se zjevilo v Kristu, proniká v Duchu do tohoto světa. Proto je církev „klíčením a počátkem tohoto království na zemi. Církev zůstane po celé své dějiny zrnkem hořčičným. Avšak tím, že žije z tohoto svatého počátku a uvědomuje si své poslání a ohlašuje ve světě Boží království a současně je v sobě uskutečňuje a je jím, „natahuje se v touze po dokonalém království“.

Růst, který sám Ježíš slíbil hořčičnému zrnu, ovšem nechce vést k utopickému očekávání, že by církev mohla jednoho dne proměnit už tento svět v dokonalé Boží království. Boží království totiž v tomto světě trpí násilím (Mt 11,12) a církev sama při svém putování prochází mezi pronásledováním ze strany světa a útěchami od Boha. Dokud má církev putovat po cestě tímto časem a světem, nese ve svých svátostech a zařízeních, které patří ještě k tomuto věku, podobu tohoto světa, která pomíjí.

Oba pojmy – církev i Boží království – označují tedy nakonec tutéž skutečnost. Přesto nejsou synonyma, ale označují tutéž realitu z různých hledisek. Přesto nejsou jednoduše souznačné, ale označují tutéž realitu z různých hledisek. Tím, že církev zůstává věrná svému poslání „ohlašovat Boží království a zakládat je ve všech národech, sahá v touze po dokonalém království“ – království pravdy a života, království svatosti a milosti, království spravedlnosti, lásky a pokoje (viz preface Slavnosti Krista Krále)

K zamyšlení

„Přijď království tvé! Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi!“

Co pro mne obsahují tyto prosby modlitby Páně?

V jakých souvislostech osobního života i dějin spásy jim rozumím?

Je v mém myšlení a jednání živá touha po Boží vládě?

P. Josef Brtník

Modlitba z Didache

Děkujeme ti,
svatý Otče,
za tvé svaté jméno,
kterés usadil v našich srdcích,
a za poznání, víru a nesmrtelnost,
s níž jsi nás seznámil skrze Krista, svého služebníka;
tobě buď sláva navěky.
Tys, Panovníče, vševládny
všechno stvořil pro své jméno,
dal jsi lidem k užítku potravu i nápoj,
aby ti děkovali.
Nám jsi daroval duchovní stravu
a nápoj a věčný život skrze svého služebníka.
Především ti děkujeme,
protože jsi mocný,
tobě sláva navěky.
Pamatuj, Pane,
na svou církev,
abys ji vytrhl ode všeho zlého
a dokonal ji ve své lásce.
Shromáždí ji od čtyř větrů,
posvěcenou do tvého království,
kterés jí připravil,
neboť tvá je moc i sláva navěky.
Přijdiž milost
a pmiň tento svět.
Hosana Bohu Davidovu.
Je-li kdo svatý, přijď, ne-li,
čiň pokání. Maranatha,
amen.

Staňte se solí Země...

Dlouho připravované dny konečně nastaly a do Prahy se na sklonku minulého roku sjelo na třicet tisíc mladých lidí, aby se tu společně modlili za jednotu křesťanů a mír ve světě. Po čtyřiařiceti letech se k nám totiž vrátila Pouť důvěry na Zemi. A ani naše farnost nezůstala nedotčena – díky vaší otevřenosti a pohostinnosti jsme mohli poskytnout zázemí víc než třem stům mladých lidí z celé Evropy. První z nich při-

jeli již v sobotu 27. 12., aby nabídli své síly pořadatelům, většina pak dorazila o dva dny později. Ve foyer divadla, kam směřovaly jejich první kroky, to v těch chvílích vypadalo jako při stavbě babylonské věže – všude zněla angličtina, polština, ukrajinština, italština, francouzština, němčina, maďarština atd. A samozřejmě čeština, vždyť pomoci odbavit mladé a předat je hostitelům přišla spousta lidí.

V úterý ráno jsme se všichni sešli v kostele na ranní modlitbu. Popravdě vůbec jsem netušil, co bych měl čekat – někteří tvrdili, že na modlitby bude chodit jen několik nejhrolivějších účastníků... Jaké bylo mé překvapení, když byl kostel v půl deváté plný mladými lidmi a všichni společně, navzdory různosti jazyků, jsme se spojili ke společné chvále našeho Nebeského Otce. „Bylo to takové pohlazení po duši po těch náročných přípravách...“, shrnula své dojmy jedna animátorka. A musel jsem s ní vřele souhlasit.

V naší farnosti probíhal vždy dopolední program, a sice ranní modlitba a diskusní skupinky. Na Silvestra jsme se pak sešli ještě k noční modlitbě za mír ve světě (jak úžasné bylo nejen vidět kostel narvaný mladými, kteří dali přednost modlitbě před bujarými oslavami, ale i modlitba po boku Ukrajinců a Rusů, mezi jejichž vládami panuje nepřátelství...). Po ní následoval tzv. Festival národů, během nějž účastníci předváděli písně a tance ze svých domovin. Na druhý den slavili poutníci mši svatou o půl jedenácté spolu s farností a pak se rozjeli ke svým hostitelům na slavnostní oběd.

A proč že tento článek nese název „Staňte se solí Země“? Jednak proto, že je to jedno z témat setkání. Bratr Alois, představený

komunity Taizé, v něm připomíná Ježíšova slova (Mt 5,13-16) a povzbuzuje nás, abychom nesli světlo víry mezi své blízké, spolužáky a spolupracovníky. Jednak proto, že tato slova povzbuzení zněla písní, která nás celým setkáním provázela. A také proto, že proběhlé setkání bylo alespoň pro mne solí, z níž budu ještě dlouho čerpat. Z řádků výše je, doufám, patrné, že nám s přípravou a organizací pomohlo mnoho lidí. Všem vám moc děkujeme a vyprošujeme Boží požehnání. Bez vás by to nešlo!

*Za přípravný tým v naší farnosti
Dominik Matula*

Úterky u Terky v lednu

Po kratší vánoční pauze pro vás máme opět připraven úterkový program. V lednu se můžete těšit na večer chval, který je otevřen všem, a to 20.1. Malé skupinky budou 13. a 27. 1. Od února se můžete těšit na úterkový double, který bude zaostřen na vztahy. Tyto dva bloky povede Jeník Kabelka s Monikou Kašparovou (roz. Chytrou

;-. Více v příštím Kobylístku a samozřejmě na facebooku, který nezapomínejte sledovat! Hodně úspěchů a doopravdy Božích dní v novém roce vám přeje celý Úterkový tým!

Veronika Kašparová

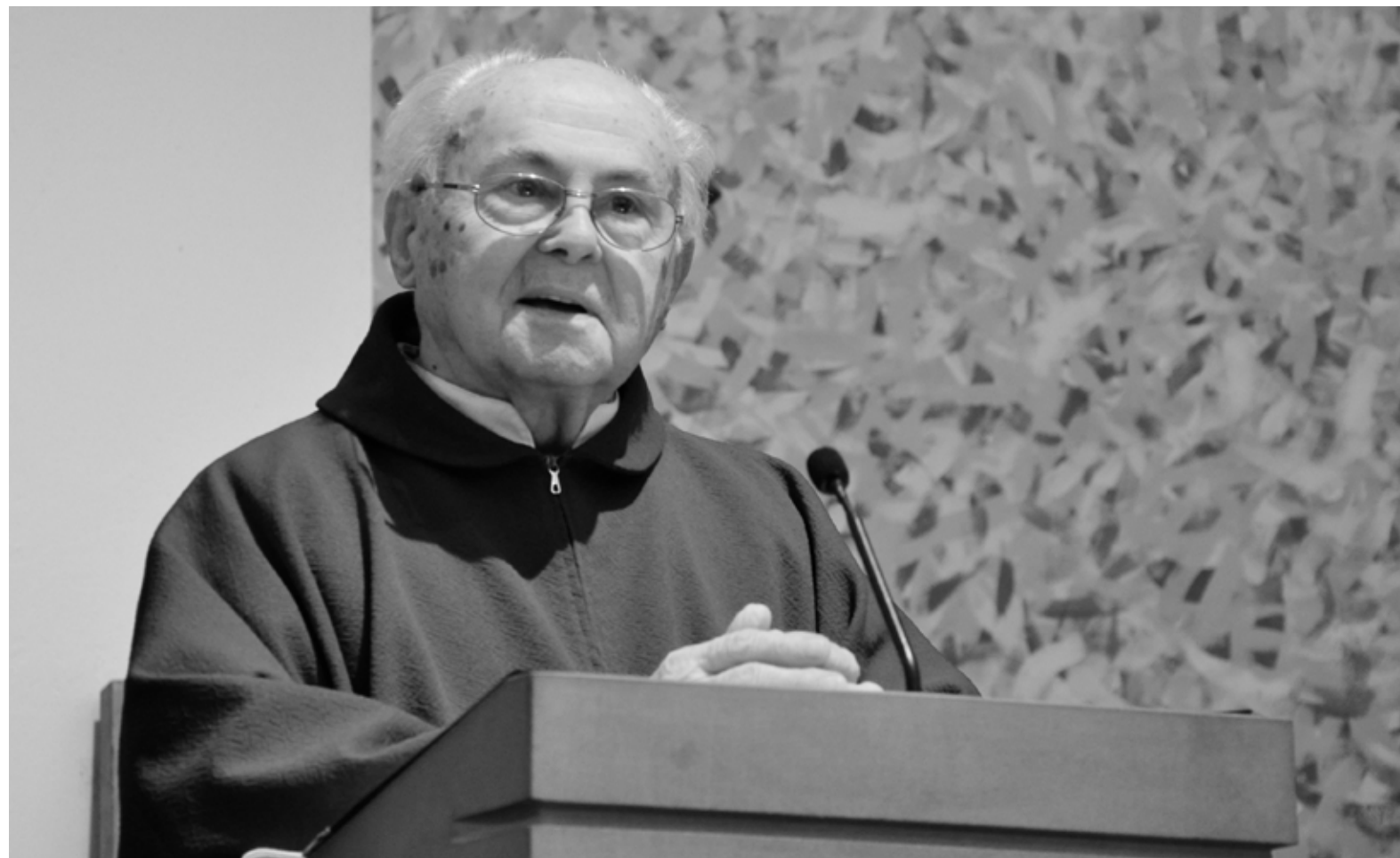

Foto: Jan Skalský, Vít Kostečka, Marie Muchová

Najdi cestu pro každého krále.
Tak si je můješ vybarvit.

Stránku dětem připravily Radka Fedačková a Alžběta Malcová.

dole zleva: Josef Špaček st. a Eva Špačková, uprostřed: Kuba,
nahore zleva: Pepík, Isabel - snacha, Péta, Míša - zeť, Janička s Andulkou - vnučka, Helenka

Porce hudby denně, stejně jako chleba

O Evě Špačkové jsem dlouho věděla jen z podpisů pod články tady v Kobylístku. Až když Eva vyzvala farníky, aby se zapojili do PR týmu střediska a já se přihlásila, poznaly jsme se osobně. Už ani nevím, jak je to dlouho, ale díky Evině bezprostřednosti, otevřenosti a upřímnosti mám pocit, že se známe věčně. Eva je multifunkční žena, a přestože ji není moc vidět, plody její práce znáte jistě všichni. Nejen Eva, její práce, ale také její neobvyklá rodina jsou námětem rozsáhlého rozhovoru.

Jak ses ocitla u salesiánů v Kobylisích a co tady děláš?

Od dětství se znám s Evženem Rakovským, mládí jsme trávili v jedné dědině, v Újezdě u Brna. Já jsem tam jezdila k babičce a dědečkovi a Evžen v Újezdě vyrůstal. Ve 43 letech jsem začala chodit do školy a dodělávala jsem si vyšší odborné vzdělání (Vyšší odborná škola informačních služeb a bakalář z Managementu knihoven). Kubíkovi, pátému dítěti, byly tehdy tři roky. Když jsem končila studium, byl u nás zrovna Evžen na návštěvě. Říkala jsem mu, že budu muset shánět nějaké zaměstnání, protože Kubík půjde do školy, ale že bych chtěla někde jen na půl úvazku. Evžen se zmínil, že se v Kobylisích zrovna hledá fundraiser na půl úvazku, takže se zeptá. „Jasně, беру!“ řekla jsem tehdy a vůbec jsem nevěděla, co znamená slovo fundraiser :-). Potom Evžen ještě volal, že by také na provincii potřebovali nějakou administrativu, tak zda bych to taky brala. „Jasně, беру všechno!“ Pozvali si mě na pohovor a já si mezitím na internetu zjistila, co znamená fundraiser, abych byla v obraze. Zjistila jsem, že náplň práce znám, ale do této chvíle jsem netušila, že se jí tak říká. Zнала jsem spíš označení projektový manažer, to mi bylo bližší. V té době už jsem měla se sháněním peněz nějaké zkušenosti, neboť jsem psala pár projektů na nadace pro naše syny, kteří v té době studovali v USA, a i když obdrželi stipendia a letenky, životní náklady byly velmi drahé. Finance z nadací nám tenkrát velmi pomohly. Pohovor dopadl dobře, rozhodli se, že mě vezmou na zkoušku. Pár projektů se povedlo a za tři měsíce jsem se do té práce dokázala vpravit, takže jsem po zkušební době dostala definitivu. Vlastně můžu říct, že k Salesiánům sem do Kobylis jsem se dostala takovou náhodou.

Čím je ti salesiánské dílo sympatické?

Salesiánské dílo jsem poznala v jedenácti letech právě v Újezdě u Brna, když jsem začala jezdit na chaloupky, což tehdy bylo tajné. Ani jsem netušila, že to dělají salesiánští spolupracovníci. Můj bratranec se tam velmi angažoval a ani o něm jsem nevěděla, že je salesiánský spolupracovník. Až po revoluci jsem se to dozvěděla. Ten mě pozval na moji první chaloupku, což se mi velmi líbilo. Byla jsem takové dobrodružné dítě a jezdila jsem potom každý rok. Později jsem si založila svoji partu v Brně Králově Poli. V podstatě jsme i my se svým společenstvím vytvářeli salesiánské dílo, aniž jsme si to uvědomovali. Scházeli jsme se po bytech, vyučovali menší děti, jezdili s nimi na chaloupky jako vedoucí. Ještě později jsem se seznámila s manželem a ten zase od svých dvanácti let jezdil na chaloupky s Kájou Herbstem, nejdřív jako dítě, potom jako asistent. Byli jsme se salesiány velmi provázaní. A přestože já jsem jednu dobu byla spíš v kontaktu s kněžními redemptoristy, tak odkaz Dona Boska pro mě byl všudypřítomný. Je ho stále velice potřeba, starat se o děti. Jaké budeme mít děti, taková bude naše budoucnost.

Jak to s Tebou bude po spojení střediska a SKM?

Zůstanu na pozici fundraisera a už celý minulý rok jsem dělala projektového manažera i pro SKM. Projekty, které jsme sestavili, už podáváme pod jednou organizací, pod střediskem, protože se budou realizovat v roce 2015, kdy veškerou činnost SKM převezme středisko. Projekty jsou samozřejmě koncipovány tak, aby pokryly i tu činnost, kterou dosud vykonávalo SKM. Je to sice víc práce, ale stojí to za to, je fajn, že se spojujeme. Jsem z té myšlenky nadšená. Děti, o které se tady staráme, budou jakoby v jedné rodině, v jedné organizaci.

Je náročné shánět peníze na provoz střediska, jsou dárce štedří?

Hrozně těžké! Výsledek ovlivňuje mnoho věcí, třeba i volby. Nikdy nevíme dopředu, kolik dostaneme od státu peněz. S nadacemi je to také nahoru dolů. Někdy peníze dostaneme, jindy ne. V poslední době mám ale pocit, že se dostáváme hodně do povědomí široké veřejnosti, nadací i institucí a že od nich máme větší podporu. Benefice k nám přivedou hodně lidí, kteří mají možnost vidět, co tady pro děti děláme. I když finance, které dostáváme, nejsou nijak obrovské, tak ale stále jsou. Víme, na které instituce se každý rok můžeme spolehnout. Individuální dárcovství nemáme tak úplně podchycené, protože na něj zatím není dostatek času. Jsou ale lidé, kteří sem přišli na benefici, naše práce se jim velmi líbila a sami se nabídlí, že by chtěli pomoci. Buď jako dobrovolníci, nebo přispívají finančně. To mi hodně pomáhá dobíjet baterky. Když se stane, že nějaké projekty nevyjdou, že někde peníze nedostaneme, tak lidé, kteří sami přijdou a nabídnou pomoc, mi velmi pomáhají a mám z toho velkou radost. Benefice mě vůbec staví na nohy, lidi mi píšou krásné maily, mám pocit, že jsme taková „benefiční“ rodina. Jsou lidé, kteří sem chodí na každou benefici. V tom je velké dárcovství, protože ti lidé si kupují lístky a všechny peníze, které se tady na beneficích vyberou, jdou na činnost, na materiál, na energie, na provoz. Bez toho by to nefungovalo. Ono to zázemí a provozní náklady jsou velmi důležité. Veřejná sbírka je nastavená tak, aby mohla právě i tyto skryté náklady pokrýt. Jsem opravdu velice vděčná všem, kteří na benefice chodí a tímto způsobem nás podporují. Také mají moji velkou vděčnost muzikanti, kteří tady hrají. Benefice jsem sama pro sebe nastavila tak, že pokud chce za vystoupení někdo peníze, tak s ním dál nespolutracuji. Přijde mi, že to krásné, co v beneficích je, by se tak

vytratilo. Takhle mohou účinkující i diváci udělat dobrý skutek. Je to celé provázané, a proto je tam tak povznášející ovzduší a krásná atmosféra. Protože všichni něco dáváme. Velkou radost mám také z dobrovolníků, kterých v začátcích benefice bylo 5 a dnes jich mám 30! Chodí tam všichni rádi, berou s sebou kamarády, kamarádky a sami se ptají, kdy bude další benefice. Je to pro ně čtyři až pět hodin času, který tam tráví, a jsou tam spokojeni a to mě dává další energii do práce. Všichni něco dáváme, všichni se spojujeme na dobré věci, která je krásná. Prostě pomáhat. Tím já žiju :-)

Jak se zrodila myšlenka benefice a kolikátým rokem již běží?

Když jsem sem nastoupila, hodně jsem přemýšlela, jak oslovit individuální dárce. Pro rodiče, jejichž děti k nám chodí, je těžké nám něco přispět, když sami kolikrát moc nemají. Někdy ti rodiče ani nevědí, že sem jejich děti přijdou. Je to opravdu hodně těžké a zjistila jsem, že tudy cesta nevede. Ve farnosti máme úžasný dárce, kteří nás podporují, ale abychom veškerou naši činnost zabezpečili, je potřeba mnohem více dárců. Naš rozpočet se pohybuje v mnoha milionech a těch dětí, co střediskem projde, je až 1 200 za rok. Pořád jsem přemýšlela, jak oslovit veřejnost. Benefice byly jednou z možností, jak sem veřejnost přivést. Jak ji seznámit s tím, co vše pro děti, mládež a rodiny děláme. Začala jsem tedy velkou reklamou a musím říct, že jsem se všude setkávala a setkávám s úžasnými lidmi. Osmička mi ochotně vytiskla články o beneficích. Dnes už zde ani inzerovat moc nemusím, protože benefice jsou hned vyprodané. Nebo jsem v začátcích věšela plakátky na Úřad MČ Praha 8, v kostelích, všechno možné jsem dělala. Ze začátku bylo těžké prorazit. Benefice dělám pět a půl roku a v roce 2014 nastal průlom. Koncem roku 2013 se stalo poprvé, že přišlo asi

padesát až sedmdesát lidí navíc, které jsme museli poslat domů, protože se nám do divadla nevešli a my museli dodržet bezpečnostní předpisy. Zde nastal zřejmě ten zlom. Lidé si to řekli mezi sebou a další benefice byla během týdne vyprodaná a další znovu. Dnes už máme běžně benefice vyprodané. Tím se vlastně dostáváme do povědomí širší veřejnosti, přicházejí další dárce. Takhle je to hezké a já to tak chci udržet, co to půjde. Tu myšlenku, aby muzikanti hráli zdarma a dárce věděli, že všechny jejich peníze jdou opravdu na činnost s dětmi, na Oratoř, Vrtuli, Stěnu, na kroužky, Centrum pro rodinu. Jsme opravdu vděční za každý dar. Přijdou lidé, kteří dají třeba 200 Kč a já jim děkuji úplně stejně jako těm, kteří dají třeba deset tisíc. Každý dar je pro nás DAREM.

Lidi jistě táhnou i jména těch, kteří tu vystupují. Jak se ti toto daří, když pomínu tvoji rodinu?

Je pravda, že jsem začala rodinou, protože rodina je ta první, která je ochotná hrát zadarmo. Dál už to samozřejmě bylo těžší, protože najít někoho, kdo bude ochoten hrát zadarmo, není snadné. Zřejmě je ale zlákala naše myšlenka, protože my opravdu nejsme schopni jim zaplatit obrovské honoráře. To bychom benefice nemuseli vůbec dělat, protože by nám ze vstupného nezbylo na činnost už vůbec nic. Manžel zkoušel oslovovat muzikanty ve filharmonii, myslel, že přijde tak pět muzikantů. Ale teď v prosinci, když byla benefice s Václavem Hudečkem, tak na jednu přišlo muzikantů dvanáct! Byli jsme z toho velmi překvapeni, kolik hodných lidí je nastaveno na to pomáhat. Klavíristovi jsem například volala den předem, že potřebujeme cembalo, ale že by to bylo zadarmo, a přestože je hodně vytižený, hned účast přislíbil. To mi přijde naprosto fantastické, že se najde tolik lidí ochotných se pro naši myšlenku nadchnout a pomoci jí. Měli jsme tady

úžasný Jazz Band České filharmonie, pana Hudečka a teď jsem zkoušela napsat Lukáši Vondráčkovi. Je to fenomenální klavírista, který žije v Americe a okamžitě odpověděl, že samozřejmě zahraje. Bude tady hrát v lednu 2016. Taky jsem jen tak zkusila napsat Štěpánu Rakovi, našemu nejznámějšímu kytaristovi, který procestoval celý svět, a bude tady hrát v dubnu 2016. A všichni bez nároku na honorář! Tak to mě naplňuje. Radost z ochoty druhých pomáhat. A i když je práce fundraisera těžká a náročná, když několik projektů občas nevyjde a člověk má pocit marné práce, tak právě benefice mi pomáhají se vyrovnat s neúspěchem. Úspěchy s neúspěchy se střídají, ale poslední dobou mám pocit, že převažují úspěchy.

Tvoje rodina. Představ ji, a jak se to přihodí, že je v jedné rodině takových muzikantů?

Já jsem v podstatě taky z muzikantské rodiny. U nás se pořád zpívalo a nedovedu si to představit jinak. Můj tatínek hrál na flétnu a krásně zpíval, říkali jsme, že má sametový hlas. Dokonce flétnu i studoval na konzervatoři v Brně, ale pak vystudoval strojařinu, byl inženýr a dělal něco úplně jiného. Nicméně on k hudbě tak tíhnul, že ve čtrnácti letech jsem k svátku, namísto čokolády, kterou mám ráda, dostala Novosvětskou od Dvořáka ... Já jsem to obrečela, protože v těch čtrnácti jsem tomu moc nerozuměla. Denně jsme s tatínkem zpívali tři hodiny. Tatínek s námi byl hodně doma a věnoval se nám. Vyrostli jsme v hudbě. Později jsem trochu hrála na kytaru, dělala jsem v ZUŠ koncertní kytaru a bylo automatické, že když jsme měli společenství, tak jsem tam hrála. Pak jsem poznala manžela, který hraje na cello, ten se hned přidal a už jsme měli takovou malou skupinu. Hráli jsme na všech křtinách a na každé svatbě, já jsem zpívala. Když se nám narodily děti,

bylo to taky naprosto samozřejmé. Bydleli jsme v Brně, tam se narodily první tři děti a manžel hrál v kvartetu. Kvarteto nemělo kde zkoušet a my bydleli kousek od konzervatoře, takže kvarteto zkoušelo u nás doma. Vždycky přišli na čtyři až pět hodin, zabrali si jeden pokoj a děti mezi nimi litaly a vriskaly, a dívaly se jak muzikanti hrají. Péťa byl nejmladší a musel jít dřív spát, takže jsem kvarteto přesunula do jiného pokoje, aby mohl usnout. A pak další děcka zase v jiné místnosti, tak jsem zase kvarteto stěhovala. Prostě naše děti v hudbě vyrůstaly, tak jak dostávaly denně chleba, dostávaly i porci hudby. Měly rády, když jsem jim zpívala lidové písničky. Já už byla celá ochraptělá, s kytarou jsem přezpívala celý zpěvník a jim to pořád nestačilo. Nahrála jsem se na magneták a pouštěla jsem jim to pořád dokola. Pepík se od dvou let projevoval velice nadaně. Zpíval naprosto čistě a opravoval svou starší sestru Helenku a drncal při tom na klavír. Našel si staré housle, chodil s nimi, přejížděl smyčcem po strunách a zpíval k tomu písničky. Když jsme se přestěhovali do Prahy, děti měly začít chodit na nástroje do hudebky, na nauku chodily už v Brně. Oni je ale nechtěli přijmout, že jsou hodně malí. Pan ředitel mi řekl, že by si ještě měly hrát na písku. Trval znovu na nauce, což už je nebavilo, protože pořád chodily jen do nauky a stále neměly ten nástroj. Smílovala se nad nimi jedna paní učitelka a Helenka s Pepíkem začali chodit na klavír a Péťa se batolil pod klavírem. Nechtěli jsme ale děti hudbou dusit, a když jsme viděli, že Helenka je sice šikovná, ale bojí se vystupovat, tak jsme ji nenutili. Žádné z našich dětí jsme do hudby nenutili. Na druhé straně jsme ale chtěli, když se pro něco rozhodly, aby to dělaly pořádně. Kdyby se staraly o hady, také by to musely dělat pořádně. Pepa se rozhodl pro housle, a protože je dělal pořádně, tak začal jezdit na soutěže a vyhrávat je

a dotáhl to až tam, kam to dotáhl (koncertní mistr v České filharmonii, sólista předních světových orchestrů – pozn. autora). V soutěži královny Alžběty je historicky prvním českým houslistou, který se dostal do finále, mezi dvanáct nejlepších z celého světa. Prostě to dělal od začátku pořádně. Taky jsou samozřejmě důležití kantoři, na které dítě narazí. Mohou být děti géniové, ale když narazí na špatné kantory, tak to nikam nevede. Péťa dělal všechno o Pepík a začal hrát na cello. Pak ale zjistil, že cvičit na nástroj zřejmě nebude tak snadné a rozhodl se na dva roky raději úplně přestat. Manžel ho udržoval, vždycky si s ním trochu zahrál, ale když manžel odjel na měsíc pryč, protože Česká filharmonie je pořád ve světě, tak to synáček vyřešil po svém. Rozladil cello, protože věděl, že já ty kolíky nenatáhnu, nebo zničil smyčec. Než tatínek dojel na letiště, bylo cello rozladěné a smyčec měl zničenou žabku a vytrhané žíně. Pak se měsíc nehrálo. Měl to dobře vymyšlené. Když jsem přihlašovala čtvrtou Janičku do hudebky, Pětova první paní učitelka se na Pétu ptala, zda ještě hraje. Tak jsem řekla, jak Péťa hraje nehraje a paní učitelka, že to je věčná škoda, ať Pétu přivedu, že by si mohl zahrát na koncertě. Tak já doma Pětovi říkám, zda by zase nechtěl začít hrát na cello a on se tak zamyslel, bylo mu dvanáct roků, a ptá se: „Mami, a co za to?“. Aha, pragmatické dítě, řekla jsem si a přemýšlela, co mu tak slíbit: „Když hodně hezky zahraješ na koncertě, dám ti padesát korun!“. On se zase zamyslel a povídá: „Hm, tak to беру!“. A jeho osud byl zpečetěn. Opět tedy začal chodit do hudebky a v osmé třídě se rozhodl, že chce chodit na konzervatoř, ve stopách svého staršího bratra. To se ale paní učitelka v hudebce zděsila, že nic neumí, což byla pravda. Péťa si ale vyhlédl profesora na konzervatoři, ke kterému chtěl chodit, a že chce, aby ho připravil na zkoušku, tak začal jezdit na soutěže a vyhrávat je

nepůjde, asi se za něho styděl, co v té době uměl, takže jsem musela jít já. Pan profesor byl úžasný, poslechl si ho, slyšel, že nic moc neumí, ale povídá: „Já vám ho vezmu, paní Špačková, vždyť já taky hrál akorát tak Skákal pes přes oves, když jsem se hlásil na konzervatoř, to nějak uděláme ...“. A skutečně se mu tak věnoval, i paní učitelka v hudebce, že Péťa byl ve zkouškách na konzervatoř nejlepší. Byl tedy přijat bez problémů a hned potom taky začal vyhrávat soutěže a sám si vyřídil studium v Americe. Dostal se na prestižní New England Conservatory, tam vystudoval bakaláře, ale z finančních důvodů tam nemohl dál pokračovat. Magisterské studium si dodělává teď v Praze. Janička hraje na příčnou flétnu a měla dilema, zda se bude věnovat medicíně nebo hudbě. Radili jsme se i s její učitelkou a ta jí řekla: „Já si myslím, že bude lepší, když budeš dobrá doktorka, která bude umět hrát na flétnu, než kdybys byla flétnistka, která by se snažila léčit.“. Janička tedy zkusila medicínu a dostala se. Na flétnu hraje pořád, k paní učitelce stále chodí, a když je potřeba, tak hraje na našich benefičních koncertech. Flétnu rozhodně nepověsila na hřebík, dovedla skloubit oboje. A nejmladší Kuba, to je případ! Ten, pro-

tože dobře věděl, co hra na nástroj obnáší, že se musí denně cvičit, což mu jeho vrozená lenost nedovoluje, tak nám v šesti letech oznámil, že ON se ROZHODNĚ hudbou žít NEBUDE! Aby nám to bylo jasné, a nic jsme po něm nechtěli. Přesto začal chodit na housle, jen tak, aby se trochu něco naučil. Nemusel cvičit tak moc, jako starší děti. K tomu začal chodit na klavír a před rokem a půl se dostal k úžasné paní učitelce, která je neuvěřitelná, protože z každého vydoluje úplně všechno, co v něm je. Zúčastnil se soutěže ve čtyřruce se čtrnáctiletou slečnou, jemu je dvanáct, a vyhráli mezinárodní soutěž v Karlových Varech. U Kuby tedy nevíme. Dělá gymnázium, aby se mohl jednou rozhodnout a nemohl říct, že jsme ho do hudby nutili. Všechny děti se rozhodly samy. Nejstarší Helenka šla úplně jiným směrem, nemínila se nikdy hudbě věnovat. Naučila se hrát na klavír, má k hudbě vztah, ale vybrala si zcela jiné povolání. Je vdaná a stará se o malou Aničku. Její nejoblíbenější hračkou jsou varhánky.

Tvoje rodina je pro tebe námětem pro literární tvorbu. V prosinci 2013 jsi vydala první díl vzpomínek s názvem Špačci ve fraku a v lednu 2015 chystáš díl druhý. Kde matka pěti dětí bere čas na psaní?

Já píšu od nepaměti deník. V sedmi jsem začala psát pohádky, ale moc jsem toho nenapsala a v devíti jsem začala psát deník. Nikdy jsem u toho ale dlouho nevydržela, napsala jsem pár stránek a konec. Jen takové postřehy, co kdo dělal ve škole, a pak jsem zase dlouho nepsala. Až když jsem měla starší děti ve věku dva, tři a čtyři roky, tak jsem začala psát trvaleji. Už jsem nemusela vstávat desetkrát za noc k dětem, a tak jsem se budila ráno v pět nebo šest hodin, ještě než děti vstaly, a psala jsem. Nezaznamenávala jsem, co se stalo každý den, ale

zapisovala jsem si věci, které pro mě byly zajímavé, něco, co mě oslovilo, něco, čemu jsem se zasmála. Vše jsem zapisovala jako příběh. Do této chvíle mám asi deset dílů deníků a z toho jsem začala čerpat náměty. Původně jsem vůbec neměla v úmyslu deníky zveřejňovat. Pak se ale stala taková věc. Česká filharmonie pořádá pro děti edukativní koncerty, na kterých vystupují různé komorní soubory členů ČF, a jedno takové hudební seskupení tvoří i můj manžel a syn, dva Špačci Josefové. Hrají duo a dětem vyprávějí o nástrojích a různé věci kolem hudby. Moderuje to paní z Českého rozhlasu, která jednou nemohla přijet. Já jsem jim k těm koncertům dělala prezentaci, a tak mi naši kluci řekli, zda bych to nemohla odmoderovat já. Nikdy předtím jsem nemoderovala a měla jsem z toho strašné nervy. Vytáhla jsem svoje deníky, opsala si z nich pár veselých historek a říkala si, že v nejhorším těm dětem něco přečtu. Přečetla jsem asi dvě historky, které se líbily, a děti se u nich smály. Cestou domů jsem si v tramvaji řekla, že bych si pár takových příběhů mohla sepsat do malé knížečky, kdybych šla ještě někdy moderovat, abych je měla po ruce. Napadl mě hned i název Špačci ve fraku, přijela jsem domů a začala jsem se přehrabovat ve svých denících. Zjistila jsem ale, že vůbec nevím, kde a jak začít, protože náš život je jedna velká hudební historka. Rozhodla jsem se tedy, že začnu od začátku. I kvůli našim dětem. Aby se i ony dozvěděly,

jak byl manžel perzekvován za totality, tak aby i ony znaly ten jeho příběh, jak to bylo těžké, než se dostal do České Filharmonie. Trvalo mi rok, než jsem dala dohromady první díl, protože na to skutečně nemám čas. Zdaleka tam nepíšu všechno, co v těch denících je. Píšu v noci, protože jiná možnost prostě není. Stejně tak mi dlouho trval druhý díl, který už je v nakladatelství, je po korektuře, čeká na formátování a v lednu by měl spatřit světlo světa na benefici „Špačkův rodinný koncert“, který bude uvádět moderátor České televize Pavel Anděl.

Kolik dílů plánuješ?

Chtěla bych sepsat asi pět dílů, z těch deseti dílů deníků. Nicméně jsem netušila, že to bude tak náročné. Ještě nevím, jak moc budu škrtat. Čím byly děti starší, tím méně jsem psala, protože bylo potřeba s nimi běhat po hudebkách a do toho se narodila čtvrtá Janička. Možná jich tedy nakonec nebude ani pět.

Máš vyjma psaní ještě nějaké jiné koníčky?

Já už nemám vůbec na nic jiného čas! Baví mě to psaní a potom mě baví moje práce, benefice, organizování, práce s dobrovolníky. A moc mě to baví u salesiánů, tady jsem spokojená.

*Děkuji za rozhovor.
Olga Lisáková*

Eva Špačková, rozená Haluzová, se narodila 29. 12. 1963 v Brně, kde vystudovala gymnázium a poté pracovala jako samostatná účetní. V roce 1984 se provdala za Josefa Špačka. Postupně se jim narodilo pět dětí, se kterými byla v domácnosti. V září 2005 začala studovat Vyšší odbornou školu informačních služeb v Praze a doplnila si vzdělání bakalářským studiem managementu knihoven, kde získala titul BBus. Od roku 2009 pracuje jako projektová manažerka, fundraiserka a PR pracovnice v Salesiánském středisku mládeže v Praze - Kobylisích.

Setkání pastorační rady farnosti dne 14. 12.

Jaké byly cíle pastoračního plánu minulého roku a jak se je pastorační radě povedlo naplnit? Koho jsme naším plánem zasáhli? Co měly společného výsledky uplynulého roku s prací PRF? Na uvedené tři otázky jsme z podnětu Jeníka Kabelky hledali odpověď ve snaze zjistit, zdali způsob, kterým pastorační rada pracuje, vede k cílům, jichž bychom chtěli dosáhnout. Uvedená reflexe byla klíčovým bodem prosincového setkání pastorační rady.

V rámci diskuze zazněly kladné i záporné postřehy; shodli jsme se na obtížné měřitelnosti a nejednoznačnosti hodnocení přínosu konkrétních akcí, neboť jejich návštěvnost je pouze vnějším měřítkem. Josef Brtník však u řady osob i společenství konstatoval niternější a častější práci s Božím slovem. Zazněly i kritické připomínky do vlastních řad, například poukázání na skutečnost, že místo přednostní snahy o větší prospěšnost farnosti si z pastorační rady někdy děláme spolčo. Zdena Švédová vznesla otázku, nakolik jsme pastoračním plánem oslovili mládež.

Anička Fantová seznámila radu s návrhem studijního výletu do Anglie za účelem získání zkušeností v oblasti farní spolupráce, který by pro nás mohl být inspirací i povzbuzením. Diskutovali jsme též o tom, co koho zaujalo při četbě třetí a čtvrté kapitoly konstituce Gaudium et spes a co považujeme za stěžejní výpověď pro sebe i pro naši farnost. Martin Hobza zopakoval, že úkolem církve je vést k jednotě, sjednocovat lidi a citoval článek 43, připomínající, že „rozpor, který je u mnoha lidí mezi vírou, ke které se hlásí, a denním životem, je třeba počítat mezi nejzávažnější omyly naší doby“. Tomáš Redlich jmenoval vztahy laiků a kléru a připomněl stejnou potřebu modliteb za rodiny a manžele, jako za kněze a duchovní povolání; dále nastolil i otázku užší spolupráce farnosti a městské části Praha 8. Veronika Semerádová zmíni-

la důraz dokumentu na lidskou důstojnost a navrhla toto hledisko jako kritérium výběru témat pastoračního plánu.

V další části setkání jsme hovořili o návrhu Jirky Pavlíčka ohledně komunikace s bývalými členy pastorační rady a způsobu zápisů z jednání PRF. Věnovali jsme se i dopisu, v němž se nad činností pastorační rady zamýšlí Marie Kotrbová. Mluvili jsme o článcích referujících o setkáních PRF uveřejňovaných v Kobylístku a hledali jsme optimální způsob, jak farnost co nejpodrobněji informovat o naší činnosti. Protože se tato, místy emotivní, diskuze protáhla, času na jiné plánované body programu výrazně ubylo, či se na některé nedostalo. Josef Brtník nás seznámil s termínem návštěvy generálního vikáře P. Michaela Slavíka, který v rámci vizitace farnosti bude v našem kostele sloužit mši svatou v neděli 1. února v devět hodin a poté by se chtěl setkat i se členy pastorační rady. Příští setkání pastorační rady farnosti se koná 18. 1. Prosíme, máte-li jakékoliv podněty k životu farnosti, neváhejte je sdělit kterémukoliv ze členů pastorační rady, případně je písemně předat v sakristii či poslat na farní mail farnost.kobylisy@sdb.cz. Za všechny vaše příspěvky, návrhy a podněty, ať již kritické, či tvůrčí, velmi děkujeme. A prosíme též o modlitby za naši farnost i za celé Kobylisy.

Franta Reichel

Bud'me ostražití, může jít i o naše děti

Už na jaře oznámil ministr školství Marcel Chládek, že počítá se zavedením jednotných přijímacích zkoušek. Stát – jmenovitě společnost CERMAT (to je ta, která připravuje jednotné maturity) by vytvořil testy, kterými by povinně musel projít každý uchazeč o jakýkoli obor zakončený maturitou. Tedy nejen gymnázia, ale i průmyslovky, obchodní akademie a učební obory s maturitou. Kdo by se nedostal nad určitou, prvně stanovenou bodovou hranici, nesměl by být přijat. Jedinou jeho šancí bude tedy vyučení se na oboru bez maturity. Maximálně se pak další rok (pokud to zákon nezakáže) může o studium ucházet znovu.

Možná si řeknete, co na tom? Co by to ale znamenalo v praxi? Anonymní úředník, který určitým způsobem testy „postaví“, bude rozhodovat o budoucnosti tisíců dětí. Bez toho, aby do procesu přijímání mohl vstupovat ředitel školy, kam se mladý člověk hlásí. Ten si sice může přidat kritéria vlastní, nesmí ale přijmout nikoho, kdo ve „státním“ testu nenasbíral dost bodů, a to ani v rámci druhého kola. Víme, jak úspěšnost v testech často ovlivňují zcela jiné faktory, než studijní předpoklady – nejen pověstný stres, ale i způsob kladení otázek, na který uchazeč nemusí být zvyklý, a struktura požadovaných znalostí (každá základní škola je přeci trochu jiná a každý učitel učí trochu jinak).

Beseda s biskupem Václavem Malým

V sobotu 7. prosince 2014 navštívil naši farnost pomocný biskup Václav Malý (nar. 1950). Pro zájemce předkládám pár mých soukromých poznámek z besedy s ním, která se konala odpoledne ve farním

Tak nebudou vyselektovány jen děti bez, podle pana ministra, studijních předpokladů, které „by se na maturitním oboru trápily“, ale i děti, které jsou trémisté, měly na základní škole smůlu na učitele nebo jsou z rodin, kde se z různých důvodů vzdělání za hodnotu nepovažuje. Vypadnout mohou ale i děti nadprůměrně nadané, byť zaměřené jednooborově, děti romské, děti z dětských domovů, ale i v náhradní rodinné péči. Zároveň stát vytvoří armádu demotivovaných mladých lidí, kteří budou nuceni vyučit se v učebních oborech. Budou to ti, kteří budou jednou dobrými řemeslníky? Je toto způsob, jak přitáhnout mladé lidi k učebním oborům a motivovat je? Nebo spíš zakládáme sociálně vyčleněné skupiny inteligentních mladých, kterým nebylo umožněno se rozvinout a kteří se mohou stát – tak jako je to jinde ve světě během deseti let velkým společenským problémem?

Budu rád, když se nad tím vším zamyslíte a budete se o problém zajímat. Bohužel kromě odborných diskuzí nevznikla žádná občanská iniciativa proti tomuto návrhu. Proto vás v této chvíli alespoň prosím o modlitbu za to, aby se naše školství učilo děti a mladé lidi rozvíjet a hledat talenty každého, namísto jejich třídění a vyčleňování. Děkuji.

František Tichý, učitel na gymnáziu v Praze

sále. Jak vypadá takový biskup? Zajímavé pro někoho může být, že pan biskup přijel civilně oblečen (košile, svetr a manšestrové kalhoty). Přijel obyčejným autem, které řídil sám. Dělal jsem si trochu legraci a řekl jsem, že

jsem myslel, že každý biskup má svého řidiče. Odpověděl mi, že sice řidiče má, ale snaží se ho v neděli nevyužívat, protože jako otec od rodiny by měl tento den trávit s rodinou. Beseda byla s ohledem na pastorační plán farnosti zaměřena na charakteristiku biskupské služby a shodou okolností se konala krátce po 18. výročí jeho jmenování biskupem (3. prosince 1996, svěcení přijal 11. ledna 1997, biskupské heslo: Pokora a pravda). Hned na začátku pan biskup uvedl, že jeho vzorem je především kardinál Carlo Maria Martini (1927-2012), biblista a milánský arcibiskup. Být biskupem pro Václava Malého znamená vnořit se do Božího slova a být hledající spolu s lidmi. Být stále na cestě. Nebát se vyslovit svůj názor a zároveň se nebát přiznat, že něco neví. Poněkud relativizoval svojí službu pomocného neboli světícího biskupa, když uvedl, že tato služba podle něj není potřebná a už na II. vatikánském koncilu se uvažovalo o jejím zrušení (pro zajímavost doplňuji, že papežská ročenka ke dni 22. února 2014 uvádí 2585 diecézních, 1074 titulárních (tj. pomocných a různých úředníků vatikánské kurie, včetně papežských vyslanců, tzv. nunciů) a 1315 emeritních biskupů (tj. většinou v důchodu po dosažení 75 let). V podstatě většinu toho, co pomocný biskup dělá, může vykonávat diecézním biskupem pověřený kněz. Náplní práce Václava Malého je hlavně provázení budoucích kněží, duchovní vedení církevních škol (vzápětí uvedl, že slovo „vede“ je příliš silné, vhodnější je spíš „povzbuzuje“), v rámci České biskupské konference má na starosti české katolické komunity v zahraničí a předseda radě Spravedlnost a mír (Iustitia et pax).

Pak se již věnoval jednotlivým charakteristikám biskupa:

1) Biskup musí integrovat. Rozeznávat obdarování kněží i laiků (vzápětí dodal, že slovo „laik“ nesnáší). Jde o to, umět číst, kdo

má jaké obdarování pro práci na společném díle. Je třeba dávat lidi dohromady.

2) Biskup musí smířovat a vyrovnávat různá pnutí ve farnosti a v diecézi. Obsáhnout oslovení všech generací a všech skupin. Někdy může biskup působit jako „beztvarý“, neboť se snaží odolat tlakům, aby se postavil na jednu stranu. Je dobré si uvědomit, že přijetím biskupské služby je biskup přijímán do určitého kolektivu (kolegia biskupů) a často může být přehlasován. To je třeba umět přijmout bez zbytečného ventilování v médiích ve smyslu „oni“ něco odhlasovali, ale „já“ bych to rozhodnul lépe. Někdy je to těžké, zvlášť když novináři vnímají, že biskup Malý leckdy uvažuje jinak a snaží se ho postavit proti dalším biskupům a přimět k tomu, aby se vůči nim vymezoval. Leckdy je to velmi těžké pokušení, ale biskup musí být chlap a přijmout obtíž.

3) Biskup musí umět delegovat a umět důvěřovat druhým, i když vždy existuje riziko zklamání, že důvěra bude zneužita. Bez důvěry však spolupráce s druhými není možná.

4) Biskup je „otrokem diskrétnosti“, neboť často řeší složité situace jednotlivých kněží a nemůže zveřejňovat důvody personálních kroků, např. odvolání nebo přeložení do jiného místa, za nimiž je třeba jejich selhání. Musí snášet kritiku (konkrétně byla řeč o hubování a plivání) za nepohodlná rozhodnutí „shora“ v případě přesunů duchovních. Opět zaznělo, že biskup je chlap a musí to umět ustát.

5) Biskup si musí uvědomit, že hraje společenskou roli. Je zván na mnoho akcí, ale je třeba být opatrný (zmínil pozvánky na různá svěcení od „ptáček“, kteří „mluví jako svatý František“, ale realita pak může být jiná). Je třeba velmi dobře vážit společenskou roli. Není třeba být u každého „kropení stříkačky“ atd. Zvlášť

náročný je kontakt s politiky, od kterých je třeba si držet odstup (zároveň však odmítl tezi, že politika je špína - s tím ne-souhlasí). Nezávidí roli bývalému arcibiskupu kardinálu Vlkovi ani současnému arcibiskupu kardinálu Dukovi, kteří se s politiky stýkat prostě musí. Václav Malý není pro "kulturní katolicismus" (tj. přítomnost představitelů církve při různých kulturních a společenských akcích) - ať je nás (tj. církev) vidět, ale s mírou.

- 6) Pro biskupa by nemělo být žádné téma TABU. To neznamena se vším souhlasit, ale otevřít se každé otázce. A taky se nebát říct, že něco neví. To je naopak známka velikosti biskupa. Není třeba mít odpověď na všechny otázky. Zopakoval, že jako biskup se cítí být na cestě a stále na začátku. Je třeba duchovně neustrnout a stále růst, to se týká i biskupa.
- 7) Bolesti biskupa je, že je všude a nikde. Farář může s lidmi pracovat dlouhodobě. Biskup něco někde řekne, ale už na to nemůže navázat. Naopak výhodou je, že má širší pohled, na základě návštěv různých míst, doma i v zahraničí. Při té příležitosti uvedl, že není optimista a stále naslouchá stěžování lidí. Doslova řekl, že by „vraždil“, když neustále slyší stěžování lidí, že si to takhle tehdy v roce 1989 nepředstavovali. Je to velmi únavné. Na druhou stranu cítí radost, když v každé farnosti nachází kvalitní lidi, kteří jsou ochotni něco dělat. Nikde se nesetkal s úplně mrtvou farností. Cestu církve vidí ve vytváření menších společenství, která - jsou-li zakořeněná v Písmu a tradici - mohou vyzařovat víru i navenek.
- 8) Velmi důležité pro biskupa je umění naslouchat. Dnes je generace vizuální (samé sms a maily), ale zapomíná naslouchat. Schopnost naslouchat a komunikovat je dnes menší. Abychom mohli říct v pravý čas pravé slovo, je třeba nejprve hodně

naslouchat. Biskup by měl jít příkladem a ukazovat, že sluch je stejně důležitý jako zrak.

Zaznělo i leccos dalšího. Např. že jeho jmenování biskupem se stalo na přání arcibiskupa Miloslava Vlka a že po roce 1989 zřejmě udělal chybu, když se vrátil hned do pastore (ve snaze pomoci zdecimované církvi). Měl využít jednu z mnoha nabídek na studium teologie na některé ze zahraničních univerzit. Takto se cítí jako „nedovzdělaný samouk“. Kvalitní teologické vzdělání je velmi důležité, samozřejmě nejenom pro biskupa. Na adresu současného papeže Františka uvedl, že při synodě o rodině vyzval biskupy, ať mluví otevřeně a beze strachu, čímž vytvořil prostor pro vyslovení různých názorů. Je mu sympatické, že papež František není „parádník“, že netrpí nemocí zvanou „mitróza“ (podle biskupské pokrývky hlavy mitry) ani církevním kariérismem, který naopak silně kritizuje. Kdo osobně poznal papeže Františka, tak vidí, že „to nehraje“, že je skutečně takový přátelský a komunikativní. Potvrdil smutnou skutečnost, že řadě biskupů ani kněží témata, kterým se věnuje národní rada Iustitia et pax (tj. různá sociální témata, např. nezaměstnanost, bezdomovci, lichva atd.), nic moc neříkají nebo je považují za politiku, ve které by se církev příliš angažovat neměla (což je ovšem v kontrastu s vystupováním současného papeže - viz např. jeho velmi zajímavá promluva v Evropském parlamentu dne 25. listopadu 2014).

Mně osobně se například líbilo, že opakovaně zaznělo, že by biskup měl snést různá příkoří a nepřízeň, "protože je chlap". Celkově se jednalo o velmi příjemné a poučné setkání, na jehož závěru jsem si říkal „díky Bohu za takové biskupy“.

Martin Vaňáč

Papež doporučil denní modlitbu Thomase Mora

Tradiční promluvu k římské kurii dne 22. prosince 2014 pojal papež František poněkud netradičně, když předložil katalog patnácti „chorob či pokušení, které oslabují naši službu Pánu“. Mimo jiné připomněl potřebu radostného ducha a zdravého humoru a prozradil svůj recept, kterým je denní modlitba Thomase Mora (1478-1535), kterou všem vřele doporučil. Existují její různé varianty. Té papežem uvedené se nejvíc blíží tento překlad:

Dopřej mi chuť k jídlu, Pane,
a také něco, co bych jedl.
Dej mi zdravé tělo, Pane,
a nauč mne s ním zacházet.

Dej mi zdravý rozum, Pane,
ať vidí dobro kolem nás,
ať s hříchem nikdy nevydržím
a napravit jej umím včas.

Dej mi mladou duši, Pane,
ať nenaříká, nereptá,
dej, ať neberu moc vážně
své pošetilé malé já.

Dej mi prosím humor, Pane,
a milost, abych chápal vtip,
ať mám radost ze života,
ať umím druhé potěšit.

Martin Vaňáč

Tři otázky bratra Aloise k ekumenickému zamyšlení

Během evropského setkání mladých pořádaného v Praze komunitou Taizé zaznělo mnoho zajímavého. Myslím si, že by neměla zapadnout slova představeného komunity bratra Aloise, která pronesl během novoroční ekumenické bohoslužby v katedrále sv. Víta, Vojtěcha a Václava. Vzhledem k tomu, že v lednu se již tradičně koná Týden modliteb za jednotu křesťanů (ve dnech 18. - 25. ledna, letos je ústředním biblickým veršem z Janova evangelia /J 4,7/: „Ježíš jí řekne: „Dej mi napít!“), mohou jeho tři otázky současným křesťanům být vhodným předmětem k našemu uvažování:

„Kristus dal svůj život, aby shromáždil všechny lidi v jednu velkou rodinu. A volá své následovníky, aby byli ve světě znamením jeho pokoje. To proto, aby bylo možné takové znamení utvořit, je potřeba smíření mezi křesťany tak naléhavá.

- 1) Jednou z otázek, na kterou my, křesťané, chceme urychleně najít odpověď, je: jak ukázat svými životy, že je možná jednotu i při respektování pluralismu?
- 2) Rozdíly mezi křesťany tu budou stále: zůstanou pozváním k upřímnému dialogu. Mohou být také obohacením. Nepřišel ale čas dát přednost křesťanské identitě, která je nám všem společná a která nás už v Kristu spojuje?
- 3) Neměly by se dnes křesťanské církve odvážit shromáždit pod jednou střechou, dokonce ještě před tím, než bude dosaženo shody v teologických otázkách?“

Celý text promluvy bratra Aloise, včetně jeho šesti konkrétních návrhů, jak se už dnes můžeme „shromáždit pod jednou střechou“ je k dispozici na stránce: http://www.taize.fr/cs_article17441.html

Martin Vaňáč

Otestuj své vědomosti

OMLUVA: Milí kvízu chtějí farníci, s radostí Vám můžeme sdělit, že poplašná zpráva, která byla tvrzena v prosincovém vydání Kobylísku (v této rubrice), že se náš milý Ježíš Kristus nenarodil v Betlémě (ale v Nazaretě) se skutečně, ale skutečně nezakládá na pravdě. Za tento přehmat, který se stane jednou za rok(-), se vám co nejsrdečněji omlouváme.

Podobně se nezakládá na pravdě, že oblíbený světec sv. Mikuláš žil koncem prvního století (jak bylo v téže rubrice v prosinci tvrzeno), ale je naopak pravda, že se narodil 15. března 270 a zemřel 6. prosince 343. Za tento přehmat, který se stane maximálně dvakrát za rok, se též jednak hluboce omlouváme, jednak zdůrazňujeme, že s naprostou jistotou víme, že se v roce 2014 již žádného dalšího pochybení tohoto rázu nedopustíme.

Vaši otázkostrůjci.

1. Jak zní správný liturgický název svátku, který slavíme 6. ledna?

- a) Svátek tří králů
- b) Slavnost Zjevení Páně
- c) Svátek neviňátek

2. Ve kterém roce byla založena pražská diecéze?

- a) 973
- b) 999
- c) 1013

3. Jak zní heslo, které má ve znaku současný pražský arcibiskup Dominik Duka?

- a) Nahlas a zřetelně
- b) V duchu pravdy
- c) Vzhůru k nebi

4. První veřejný zázrak učinil Ježíš při svatbě v Káni Galilejské. Tam proměnil vodu ve víno v šesti nádobách. Kolik toho vína – podle svědectví evangelia sv. Jana – vlastně zhruba bylo?

- a) 60 litrů
- b) 100 litrů
- c) 600 litrů

5. Kdy zemřel svatý Giovanni Melchiorre Bosco?

- a) 31. ledna 1777
- b) 31. ledna 1888
- c) 31. ledna 1999

6. Kdo byl v evangelijních knihách Zacheus?

- a) celník
- b) zákoník
- c) rabín

dg '65 '47 'q8 'vz 'q1
:nušəv - ř - əcənujoforqz pxciloiavx
Připravil Kazimír Večerka

Měli jsme se skvěle! Foto: Veronika Kašparová

 BOHOSLUŽBY A SMÍŘENÍ

Pravidelné bohoslužby

neděle	7.30, 9.00, 10.30, 18.30	eucharistická bohoslužba
	11.00	v kapli sv. Kláry, eucharistická bohoslužba
po - so	6.15	ranní chvály
	6.30, 18.30	eucharistická bohoslužba
středa	17.00	eucharist. bohosl. pro děti mladšího školního věku

Pravidelná možnost ke svátosti smíření je denně půl hodiny před večerní bohoslužbou.

...konec Kobylísku

Vydává farnost sv. Terezie od Dítěte Ježíše, Kobyliské náměstí 1, 182 00 Praha 8, farnost.kobylisy@sdb.cz
 Redakční rada: P. J. Brtník SDB, J. Mrázek, M. Muchová,
 P. Remeš, T. Vyhnaněk
 Redakce: F. Reichel, T. Redlich, B. Mimra
 DTP: Boo & Vít Kostečka
 Tisk: TLAMA design
 Příští číslo vyjde, dá-li Bůh, 1. února 2015
 Uzávěrka bude v neděli 25. ledna 2015

Příspěvky posílejte na farnost.kobylisy@sdb.cz nebo do sakristie.
 Za obsah článku odpovídá autor, příspěvky nejsou stylisticky upravovány.
 Názory autorů nemusí být shodné s názory redakce.
 Vyšel 11. ledna 2015, náklad: 750 výtisků
 Výrobní cena jednoho kusu cca 10,- Kč

tel.: 283 029 141
www.terezicka.cz

leden

liché	po	19.15	Hovory o bibli, Jaroslav Schrötter, místnost Emauzy
sudé	po	19.00	Prásky, místnost Emauzy
sudé	út	19.20	Hovory nad katechismem, Josef Fiřt, farní knihovna
11.	ne	16.00	Koncert Musica pro Sancta Cecilia, kostel
		19.30	Setkání akolytů
13.	út		Úterky u Terky (malé skupinky)
14.	st	19.15	Ve středu ke Středu - Salesiánky se představují (sr. Helena Křenková), f. sál
15.	čt	15.00	Bohoslužba v DD Mirovická
		19.15	Setkání zájemců o kurz lektorů (boční kaple)
18.	ne		Klub seniorů: Vepřové hody - posezení nad ovarem
		19.25	Pastorační rada farnosti
18. - 25.	ne-ne		Týden modliteb za jednotu křesťanů
19.	po	19.15	Společenství živého růžence
20.	út	9.30	Mamky sobě - beseda s gynekoložkou MUDr. M. Sládečkovou
			„Porod v porodnici. Jsou i jiné možnosti?“
		19.30	Úterky u Terky - večer chval
21.	st	19.15	Ve středu ke Středu - Salesiáni se představují (P. Martin Hobza), farní sál
23.	pá	19.00	Ekumenické modlitební setkání, skupinky ke sdílení, agapé, kostel, farní sál
23. - 25.	pá-ne		Modlitební triduum Modlitby matek, kostel
24.	so	7.30	Zájezd na prohlídku betlémů do Třeště a Jihlavy
		19.30	Ples farníků v KD Ládví
27.	út		Úterky u Terky (malé skupinky)
28.	st	19.15	Ve středu ke Středu - Salesiáni spolupracovníci a Nazaréni se představují (Semerádovi, Redlichovi)
31.	so	16.00	Příprava rodičů na křest dětí
		18.30	Slavnost sv. Jana Boska - hlavní celebrant P. Ladislav Bandouch
		20.00	Akademie v režii komunity SDB - Salesiánské divadlo
			Uzávěrka přihlášek na využívání fary ve Zdicích!

únor

1.	ne	9.00	Hlavní celebrant generální vikář Michael Slavík, setkání s farníky na agapé Klub seniorů: Zpívání s harmonikou M. Miškařika, farní sál
2.	po	9.30	Tvoření pro maminky (Kouzlení s marcipánem - tipy a figly Lucie Procházkové)
		19.10	Setkání rodičů dětí, které se připravují na 1. sv. přijímání, farní sál
5.	čt	19.00	Modlitby za povolání ke kněžství a k zasvěcenému životu
		19.30-24.00	Noční adorace, kostel
6.	pá	17.00	Výstav Krista svátostného - příležitost ke svátosti smíření
		19.15	Uvedení do duchovní četby textů následující neděle
6. - 7.	pá-so		Výjezdové zasedání PRF ve Zdicích
8.	ne	14.30	Dětský karneval, prostory Salesiánského střediska
10. - 13.	út-pá		Celodenní výstav nejsvětější svátosti, kostel
11.	st	18.30	Společné udílení svátosti nemocných, kostel, farní sál
15.	ne	15.00-18.00	Farní shromáždění, farní sál
17.	út	9.30	Mamky sobě - beseda s logopedkou PhDr. M. Kottnauer Trávníčkovou na téma Logopedická péče o děti
18.	st		Popeleční středa